

rep.nr. 2011/2799

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN VIJFENTWINTIG OKTOBER
TWEEDUIZEND EN ELF.

3e KAMER

bediendecontract

tegenspraak

definitief

In de zaak :

M.

Appellant, die op de openbare terechtzitting wordt
vertegenwoordigd door meester Convents Steve,
advocaat te Ternat,

tegen :

N.V. KONICA MINOLTA BUSINESS SOLUTIONS
(Belgium) , met maatschappelijke zetel te 1930
Zaventem, Excelsiorlaan 10,

Geïntimeerde, die op de openbare terechtzitting wordt
vertegenwoordigd door meester Cauwlier Dirk loco
meester Vander Elst Erik, advocaat te Zaventem.

* * *

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit :

Gelet op de stukken van de rechtspleging en meer bepaald op :

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak, door de 2e kamer van de arbeidsrechtbank te Brussel op 23 december 2005;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 3 december 2010;
- het verbeterend verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 21 december 2010;
- de conclusies voor de appellant neergelegd ter griffie op 2 mei 2011 ;
- de conclusies en aanvullende conclusies voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 28 maart 2011 en 30 mei 2011;
- de voorgelegde stukken;

De partijen werden gehoord in de mondelinge uiteenzetting van hun middelen en conclusies op de openbare terechtzitting van 27 september 2011, waarna de debatten werden gesloten en de zaak voor uitspraak werd gesteld op heden.

* *
*

FEITEN EN RECHTSPLEGING

De heer M werkte als Quality Manager in dienst van MINOLTA van 1-4-1999 tot 31-8-2003.

Hij had de beschikking over een bedrijfswagen Volkswagen Golf CL 1.9D 64 PK die MINOLTA huurde bij LOCADIF.

Tijdens de nacht van zaterdag op zondag 27-2-2000 om 2u 38 had de heer M met die wagen een verkeersongeval te Aalst. Hij reed toen niet voor rekening van MINOLTA.

De wagen werd volledig vernield, er werd schade veroorzaakt aan een woning en er werd ook wegeninfrastructuur beschadigd.

Bij vonnis van 3-5-2001 werd de heer M. door de politierechtbank te Aalst schuldig bevonden aan alcoholintoxicatie, het niet in de hand hebben van het voertuig en het niet kunnen stoppen voor een voorzienbare hindernis.

Hij werd veroordeeld tot betaling van een boete van 40.000 BEF wegens alcoholintoxicatie en 4000 BEF wegens de andere inbreuken en tot een verval van het recht op sturen gedurende 21 dagen. MINOLTA werd burgerrechtelijk aansprakelijk gesteld voor de boetes en de kosten van het geding.

MINOLTA stelt als gevolg van dit ongeval volgende bedragen te hebben moeten betalen aan de BVBA LOCADIF:

- de verbrekingsvergoeding van de huurovereenkomst t.b.v. 4.808,22 euro
- de depannage en stallingskosten t.b.v. 863,96 euro
- de franchise t.b.v. 247,89 euro
- de kosten voor een tussentijdse wagen t.b.v. 1.555,93 euro.

Op 27-8-2003 deelde de vennootschap aan de heer M. mee dat zij in het kader van een procedure collectief ontslag een einde stelde aan de arbeidsovereenkomst op 31-8-2003, mits betaling van een beëindigingvergoeding die gelijk zou zijn aan 6 maanden loon, overeenstemmend met een bedrag van 20.010,99 euro.

MINOLTA hield de kosten die zij had dienen te betalen aan LOCADIF als gevolg van het ongeval in op de bij de beëindiging van de arbeidsovereenkomst aan de heer M. op 29-10-2003 uitbetaalde vergoeding, en steunde zich daarvoor op art 18 van de wet van 3-7-1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten. (WAO)

Bij dagvaarding van 21-10-2003 spande MINOLTA een geding aan voor de arbeidsrechtbank. Zij vorderde de veroordeling van de heer M. tot betaling van een bedrag van 7.102,87 euro, de gerechtelijke intresten daarop en de kosten van het geding.

Zij vorderde machtiging om dit bedrag met toepassing van art 18 WAO te mogen inhouden op het loon van de heer M.
Bij conclusie vorderde zij dat de rechtbank zou zeggen voor recht dat zij gerechtigd was dit bedrag in te houden op de opzeggingsvergoeding in toepassing van art 18 WAO.

De heer M. stelde een tegenvordering in waarbij hij de veroordeling van MINOLTA vorderde tot betaling van het bedrag van 7.102,87 euro dat op de eindafrekening werd ingehouden en de verwijlntresten daarop vanaf 14-10-2003 tot en met 20-10-2003 en vanaf 21-10-2003 de gerechtelijke intresten.

Hij vorderde dat de vennootschap tevens zou worden veroordeeld tot betaling van een bedrag van 2.500 euro wegens tergend en roekeloos geding, meer bepaald wegens misbruik van procesrecht.

In ondergeschikte orde vorderde hij

- de verwijlinteresten aan de wettelijke interestvoet op het bedrag van 7.102,87 euro vanaf 14-10-2003, datum waarop de afrekening op zijn rekeningnummer werd doorgestort en tot de dag dat de zaak definitief wordt opgelost.

- het bedrag van 2.478,95 euro als achterstallige bonus voor de maanden april 2003 tot en met augustus 2003.

- de veroordeling van MINOLTA tot 2.500 euro wegens misbruik van procesrecht,

De gerechtelijke interesten en de gedingkosten.

In ondergeschikte orde vorderde hij de door hem genoemde getuigen op te roepen en te horen.

Met het bestreden vonnis van 23-12-2005, verklaarde de arbeidsrechtbank de hoofdeis als volgt gegrond:

Zij veroordeelde de heer M tot betaling aan MINOLTA van de som van 7.102,87 euro en de gerechtelijke interesten daarop tot een maand na de uitspraak van het vonnis.

Zij verklaarde de tegeneis als volgt gegrond:

Zij veroordeelde de NV MINOLTA tot betaling aan de heer M van het bedrag van 7.102,87 euro en de wettelijke en gerechtelijke interesten daarop berekend vanaf 14-10-2003 tot 1 maand na de uitspraak van het vonnis.

Zij besliste dat het bedrag van de schade in geen geval kon worden ingehouden op de beëindigingvergoeding, doch achtte de heer M wel gehouden tot betaling van dat bedrag, zij het niet op grond van art 18 WAO daar de fout niet werd begaan bij de uitvoering van de arbeidsovereenkomst, doch op grond van art 1382 Burgerlijk Wetboek.

Vooraleer zich uit te spreken over de vordering m.b.t. de bonus voor de maanden april tot en met augustus 2003 heropende zij de debatten.

Met een navolgend vonnis van 26-10-2007, veroordeelde de arbeidsrechtbank de NV MINOLTA tot betaling aan de heer M van 2.478,95 euro als bonus voor de maanden april 2003 tot en met augustus 2003 en de gerechtelijke interesten daarop en tot de kosten van het geding.

Dit vonnis werd door de heer M betekend op 2-11-2010 waarna

de hem toekomende bedragen werden uitbetaald.

VORDERINGEN IN HOGER BEROEP

De heer M stelde hoger beroep in tegen het vonnis van 23-12-2005 bij verzoekschrift van 3-12-2010, waarbij hij echter, bij vergissing naar blijkt, de gegevens vermeldde van het vonnis van 26-10-2007. Hij legde een verbeterd verzoekschrift tot hoger beroep neer op 21-12-2010.

Hij vordert dat het hof het vonnis van 23-12-2005 zou vernietigen in de mate het de vordering van de vennootschap heeft ingewilligd, zijn oorspronkelijke vordering ontvankelijk en gegrond zou verklaren, bijgevolg

-geïntimeerde zou veroordelen hem het bedrag te betalen van 7.102,87 euro en de wettelijke intresten daarop vanaf 14-10-2003 tot en met 20-10-2003 en vanaf 21-10-2003, de gerechtelijke intresten dat de datum van volledige betaling.

-geïntimeerde zou veroordelen tot betaling van een schadevergoeding van 2.500 euro wegens misbruik van procesrecht en tot de kosten van het geding.

Ondergeschikt:

Alvorens recht te doen, de door hem genoemde getuigen, de toenmalige Managing Director en de toenmalige Human Resources Manager op te roepen om hen te horen betreffende de ware toedracht van het gesprek dat zij met hem gehad hebben m.b.t. de schadeloosstelling van de bedrijfswagen.

MINOLTA roept de onontvankelijkheid in van het hoger beroep daar zij meent dat de heer M heeft berust, door zijn omstandig stilzwijgen na het vonnis van 23-12-2005, waartegen hij geen enkel voorbehoud formuleerde en op geen enkel ogenblik te kennen heeft gegeven dat hij voornemens was hoger beroep aan te tekenen, zonder voorbehoud de zaak verder in staat stelde aangaande de bonussen en ten slotte enkel het vonnis van 26-10-2007 liet betekenen.

In ieder geval vordert zij dat het hoger beroep ongegrond zou worden verklaard en dat de heer M zou worden veroordeeld tot de kosten.

BEOORDELING

Het past de zaken ingeleid bij verzoekschrift van 3-12-2010 en 21-12-2010 samen te voegen.

I. ONTVANKELIJKHEID

Het blijkt dat het verzoekschrift van 3-12-2010 verkeerdelijk de gegevens van het vonnis van 26-10-2007 vermeldde en anderzijds de hervorming van het vonnis van 23-12-2005 beoogde, hetgeen tegenstrijdig is.

Bij verzoekschrift van 21-12-2010 heeft de heer M die tegenstrijdigheid rechtgezet en verduidelijkt dat zijn beroep enkel is gericht tegen het vonnis van 23-12-2005.

Mocht het verzoekschrift van 3-12-2010 gericht geweest zijn tegen het vonnis van 26-10-2007, dan zou het onontvankelijk zijn wegens gebrek aan belang nu de heer M bij dit vonnis volledig in het gelijk werd gesteld.

Er wordt geen betekeningakte voorgelegd van het bestreden vonnis, zodat de beroepstermijn niet is begonnen lopen.

De heer M stelt dat nergens uit blijkt dat hij in het vonnis zou hebben berust.

Berusting in een vonnis houdt in dat men afstand doet van rechtsmiddelen die ertegen zouden kunnen aangewend worden of reeds aangewend zijn. (art 1044 Gerechtelijk Wetboek)

De berusting is in principe een eenzijdige en onherroepelijke handeling. Zij kan uitdrukkelijk of stilzwijgend zijn.

Stilzwijgende berusting kan enkel worden afgeleid uit bepaalde en met elkaar overeenstemmende handelingen of feiten waaruit met zekerheid kan worden opgemaakt dat een partij instemt met de beslissing. (K.Broeckx, het recht op hoger beroep en het beginsel van de dubbele aanleg in het civiele geding, Maklu, 1999, p 324-325 en aldaar vermelde verwijzingen)

Daar de berusting een afstand van recht uitmaakt moet zij strikt worden uitgelegd en kan zij slechts worden afgeleid uit feiten die voor geen andere interpretatie vatbaar zijn. (Cass. 7-1-1983, Pas. Ik 532; Cass. 20-12-1978, Pas. '79, I, 478)

Broeckx wijst erop dat de rechtspraak om die reden moeilijk stilzwijgende berusting aanneemt. Het Hof van Cassatie oordeelde dat zelfs een spontane tenuitvoerlegging door de veroordeelde partij van een niet uitvoerbare beslissing geen berusting uitmaakt indien niet blijkt dat zij de zekere en vaste bedoeling had zich bij het vonnis neer te leggen. (K.Broeckx, o.c. p 326, met verwijzing naar Cass. 3-1-1974, Arr.Cass. 1974, 482; Cass. 20-6-1974, Arr.Cass.1974, 1162)

De heer M heeft zeer lang getalmd vooraleer hij hoger beroep heeft ingesteld. Daaruit kan echter nog geen berusting worden afgeleid. Aangezien in de aan de arbeidsrechtbank voorgelegde zaak bij vonnis van 23-12-2005 slechts een beslissing werd genomen over een gedeelte van de vorderingen, is het begrijpelijk dat de heer M een beslissing over het geheel heeft willen afwachten vooraleer hoger beroep in te stellen.

Nadat de arbeidsrechtbank bij vonnis van 26-10-2007 uitspraak had gedaan over de resterende vordering en de heer M , daarbij in het gelijk stelde, heeft hij kennelijk eerst het standpunt van de vennootschap over die uitspraak willen vernemen en aangezien hij daarover geen uitsluitel kreeg is hij overgegaan tot betekening van dat tweede vonnis waarna de vennootschap dit vonnis uitvoerde. Zolang de beroepstermijn m.b.t. dit tweede vonnis niet was verstreken, liep de heer M het risico dat een hoger beroep van zijn kant hoger beroep vanwege de vennootschap zou uitlokken m.b.t. het tweede vonnis.

Het hof is van oordeel dat uit de gedragingen van de heer M niet kan worden afgeleid dat hij zeker de wil had om in het vonnis van 23-12-2005 te berusten.

Het hof stelt vast dat het verzoekschrift tot hoger beroep van 21-12-2010 regelmatig is naar vorm, dat de beroepstermijn niet is verstreken en dat ook de andere ontvankelijkheidsvereisten zijn vervuld.

Het hoger beroep tegen het vonnis van 23-12-2005 is derhalve ontvankelijk.

II TEN GRONDE

De beslissing van de arbeidsrechtbank wordt niet aangevochten in de mate werd geoordeeld dat de vennootschap op de beëindigingvergoeding van de heer M geen inhouding had mogen verrichten t.b.v. 7.102,87 euro, dat zou overeenstemmen met de schade die zij zou hebben geleden als gevolg van het ongeval dat de heer M heeft gehad met de hem ter beschikking gestelde bedrijfswagen.

De vordering die de vennootschap had ingesteld bestond er in ondergeschikte orde in compensatie te horen uitspreken voor het bedrag van de schade. Zij steunde die vordering op art 18 WAO.

De arbeidsrechtbank oordeelde dat art 18 WAO niet van toepassing was daar het ongeval niet gebeurde tijdens de uitvoering van de

arbeidsovereenkomst.

De vennootschap sluit zich aan bij die beslissing aangezien het ongeval gebeurde toen de heer M voor eigen rekening reed, niet onder haar gezag stond en zijn verplaatsing geen verband hield met zijn werk.

De heer M vecht de beslissing van de arbeidsrechtbank op dat punt aan.

Volgens hem is het duidelijk dat het ongeval werd veroorzaakt tijdens de uitvoering van de arbeidsovereenkomst, ook al gebeurde dit buiten de diensturen.

Hij benadrukt dat hij niet werd veroordeeld wegens dronkenschap doch wegens alcoholintoxicatie en dat het verband tussen die intoxicatie en het ongeval alleszins niet bewezen is.

Hij meent dat de schade hem bijgevolg niet ten laste kan worden gelegd op grond van art 18 WAO daar er geen sprake kan zijn van een zware fout en allerminst van bedrog of van een eerder gewoonlijk dan toevallig voorkomende lichte fout.

Het is niet betwist dat het ongeval gebeurde toen de heer M reed voor eigen rekening, tijdens zijn vrije tijd.

Het hof treedt de zienswijze van de arbeidsrechtbank bij dat dit ongeval niet gebeurde tijdens de uitvoering van de arbeidsovereenkomst, noch occasioneel of incidenteel daarmee verband hield zodat art 18 WAO daarop niet van toepassing is.

Het Hof van Cassatie bevestigde in een arrest van 7-5 -1996 dat art 18 WAO niet van toepassing is wanneer de werknemer zijn arbeidsovereenkomst niet uitvoert wanneer hij van zijn loon gebruikt maakt, noch wanneer hij met toelating van zijn werkgever een firmawagen voor privédoeleinden gebruikt. (RW 96-97, 657 (verkort) (zie ook AH Luik, 17.1.2002, Soc.Kron. 2003, 260)

In een arrest van 14-2-2003 overwoog het Hof van Cassatie dat de beperking van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de werknemer tot doel heeft hem te beschermen tegen de verhoogde risico's van aansprakelijkheid waaraan hij bij de uitvoering van de arbeidsovereenkomst blootstaat en die voor hem een zware financiële last kunnen betekenen. (www.cass.be)

Die reden is niet voorhanden wanneer de werknemer zijn bedrijfswagen gebruikt tijdens zijn vrije tijd.

Wanneer schade wordt veroorzaakt buiten de arbeidsovereenkomst wordt de aansprakelijkheid beoordeeld op grond van het gemeen recht.

De vordering dient derhalve te worden beoordeeld op grond van art 1382 Burgerlijk Wetboek.

De vraag rijst of dergelijke vordering wel kadert in de materiële bevoegdheid van de arbeidsrechtbank.

Op grond van art. 578 Gerechtelijk Wetboek is de arbeidsrechtbank bevoegd voor alle geschillen die verband houden met de arbeidsovereenkomst. Dit wordt ruim opgevat.

Voorwaarde is enkel dat de vordering zonder de arbeidsovereenkomst niet zou kunnen bestaan.

De gevorderde schade heeft betrekking op een wagen die aan de heer M ter beschikking werd gesteld en waarover hij ook het privégebruik had, wat voor hem een loonsvoordeel uitmaakte. Gelet op het verband met de arbeidsovereenkomst, kan worden aangenomen dat de vordering tot de volstreckte bevoegdheid van de arbeidsgerechten behoort.

Dat de heer M aansprakelijk was voor het ongeval lijdt geen twijfel, gelet op het vonnis uitgesproken door de politierechtbank waarin duidelijk het verband wordt gelegd tussen de overtredingen waaraan de heer M schuldig bevonden werd en het ongeval.

Hij is derhalve op grond van art 1382 gehouden tot betaling van de door dit ongeval veroorzaakte schade.

De heer M betoogt dat de vennootschap afstand heeft gedaan van haar aanspraken als gevolg van het verkeersongeval van 27-2-2000 dat hij veroorzaakte met de door haar ter beschikking gestelde wagen en dat er bovendien sprake is van een kwijtschelding van schuld, waarbij de schuldeiser vrijwillig aan de betaling verzaakt en de schuldenaar de kwijtschelding aanvaardt. (art 1285 BW)

Hij leidt dit af uit volgende omstandigheden:

- de vennootschap heeft tussen de datum van het ongeval en de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, zijnde 3 jaar en 6 maanden nooit aanspraak gemaakt op een vergoeding voor de wagen, ook niet na het vonnis van de politierechtbank dat dateert van 3-5-2001.
- de vennootschap heeft zich voor de politierechtbank overigens niet burgerlijk aansprakelijk gesteld (sic)
- tijdens een gesprek in maart 2002 met de toenmalige Managing

Director, de heer R en de Human Resources Manager, de heer D werd overeen gekomen dat geen vergoeding diende te worden betaald.

Hij legt een verklaring voor van de heer R van 10-1-2004 en een verklaring van de heer D van 20-1-2004 waarin ze zulks bevestigen.

Gelet op die omstandigheden meent hij dat de vennootschap misbruik heeft gemaakt van procesrecht door niettegenstaande de afstand van recht een geding aan te spannen.

De vennootschap betwist dat er sprake zou zijn van een kwijtschelding van schuld of van een afstand.

De verklaringen van de heren R en D die de heer M voorlegt acht zij niet geloofwaardig daar zij dateren van 2004, nadat beiden ontslagen waren wat nogal wat moeilijkheden veroorzaakte. Die verklaringen bieden volgens haar geen garantie van objectiviteit.

Zij meent dat de arbeidsrechtbank terecht heeft geoordeeld dat een verhoor van die personen niet opportuun is en dat dit nu, meer dan 11 jaar na de feiten zeker niet het geval is.

Afstand van recht is een eenzijdige rechtshandeling die als gevolg heeft dat de verbintenis onherroepelijk tenietgaat en de schuldenaar definitief wordt bevrijd. (L.Cornelis, Algemene theorie van de verbintenis, Intersentia 2000, 907-91)

Afstand kan uitdrukkelijk of stilzwijgend zijn. Hierboven werd reeds uiteengezet welke voorwaarden vervuld moeten zijn om tot afstand van recht te kunnen besluiten.

Volgende elementen wijzen erop dat de vennootschap inderdaad afstand heeft gedaan van haar recht om de geleden schade terug te vorderen:

-In het raam van de procedure voor de politierechtbank, waarbij zij als burgerlijk aansprakelijke partij was opgeroepen heeft zij zich tegen de heer M geen burgerlijke partij gesteld.

-Nadat zijn aansprakelijkheid voor het ongeval onomstotelijk was komen vast te staan door het vonnis van de politierechtbank, heeft de vennootschap de heer M niet aangesproken tot vergoeding van de schade die zij hierdoor had geleden.

Dit deed zij evenmin nadat zij die schade zelf had moeten terugbetalen aan de leasingmaatschappij.

-De heren D. en R. respectievelijk Managing Director en Human Resources Manager, bevestigen in hun verklaring dat zij aan de heer M. tijdens een onderhoud dat plaats vond na zijn veroordeling door de politierechtbank hebben bevestigd dat de schade zou worden gedragen door de onderneming en de zaak als gesloten werd beschouwd eenmalig feit betrof.

Het feit dat die verklaringen dateren van na hun ontslag maakt die verklaringen nog niet ongeloofwaardige. Het hof stelt vast dat de overige feitelijke elementen deze ondersteunen.

De vennootschap spreekt niet tegen dat deze personen haar geldig konden verbinden.

Tussen het tijdstip van het ongeval en dat van het ontslag verstreken 3 en een half jaar zonder dat de vennootschap aanspraak maakte op betaling van de schade die ze intussen had betaald aan de leasingmaatschappij of zelfs voorbehoud daartoe formuleerde.

Het hof meent uit het geheel van die omstandigheden een afstand van het recht tot terugvordering van de schade te kunnen afleiden.

Misbruik van procesrecht

De heer M. meent dat de vennootschap misbruik heeft gemaakt van procesrecht door een vordering in te leiden die ertoe strekte te horen zeggen dat zij ertoe gerechtigd was het bedrag van de geleden schade in te houden op de aan de heer M. verschuldigde beëindigingvergoeding, terwijl zij dit bedrag reeds ingehouden had.

De arbeidsrechtbank besliste reeds dat de inhouding onrechtmatig was.

De vennootschap heeft ze toegepast als een soort bewarend beslag in afwachting van een uitspraak van de arbeidsrechtbank over de grond van de zaak. De vennootschap wijzigde haar vordering nadien in een vordering tot schadevergoeding.

Het instellen van de vordering nadat daarvan afstand was gedaan heeft kennelijk te maken met de omstandigheid dat de personen belast met het dagelijks bestuur en de personeelszaken intussen niet meer in dienst waren en de afstand niet schriftelijk werd bevestigd.

In die omstandigheden is het hof van oordeel dat er geen reden toe is de vennootschap te sanctioneren wegens misbruik van procesrecht.

Intresten

De heer M. ordert dat de vennootschap zou worden veroordeeld tot betaling van de wettelijke intresten op het bedrag van 7.102,87 euro vanaf 14-10-2003 tot en met 20-10-2003 en vanaf 21-10-2003, de gerechtelijke intresten tot de datum van volledige betaling.

Het hof is van oordeel dat de heer M. door het instellen van het hoger beroep zo lang uit te stellen, geen aanspraak kan maken op de intresten voor de periode vanaf één maand na het vonnis van 23-12-2005 tot 21-12-2010.

OM DEZE REDENEN;**HET ARBEIDSHOF;**

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak;

Recht sprekend binnen de perken van het hoger beroep;

Voegt de zaken ingeschreven onder AR nr 2010/AB/1111 en AR nr 2010/AB/ 1169 samen, wegens hun samenhang;

Verklaart het hoger beroep ingesteld bij verzoekschrift van 21-12-2010 ontvankelijk, het hoger beroep ingesteld bij verzoekschrift van 3-12-2010 onontvankelijk.

Verklaart het hoger beroep in volgende mate gegrond:

Hervormt het bestreden vonnis in de mate het de heer M. heeft veroordeeld tot betaling aan de NV Minolta Business Equipment van een bedrag van 7.102,87 euro als schadevergoeding en de intresten daarop tot een maand na de datum van het vonnis.

Verklaart de oorspronkelijke vordering van de NV Minolta Business Equipment, tot betaling door de heer M. van een bedrag van 7.102,87 euro als schadevergoeding en de verwijlntresten daarop ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis in de mate het de vordering van de heer M. wegens misbruik van procesrecht ongegrond verklaarde en de NV Minolta Business Equipment veroordeelde tot betaling aan

de heer M. van het onrechtmatig ingehouden bedrag van 7.102,87 euro.

Het vonnis hervormend, veroordeelt de vennootschap tot betaling van de intresten op dat bedrag vanaf 14-10-2003, overgaand in de gerechtelijke intresten vanaf 21-10-2003 tot 23-1-2006 en van 21-12-2010 tot de datum van volledige betaling.

Legt de kosten van het hoger beroep ten laste van de vennootschap.

Deze werden door partijen begroot op:

Voor de heer M. op:

-990 euro in hoger beroep (geïndexeerd bedrag);

Voor de N.V. op:

- 320,65 euro in hoger beroep.

Vereffent deze op het basisbedrag van de rechtsplegingvergoeding, geïndexeerd.

Voor de heer M. op:

-990 euro in hoger beroep (geïndexeerd bedrag).

Aldus gewezen door de derde kamer en ondertekend door:

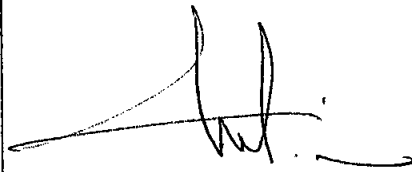
G. Balis, kamervoorzitter;

P. Kessels, raadsheer in sociale zaken, als werkgever;

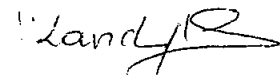
A. Leurs, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-
bediende;

Bijgestaan door

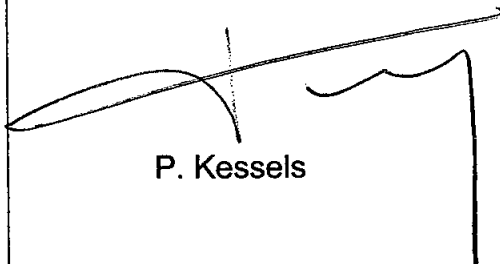
S. Van Landuyt, afgevaardigd griffier.

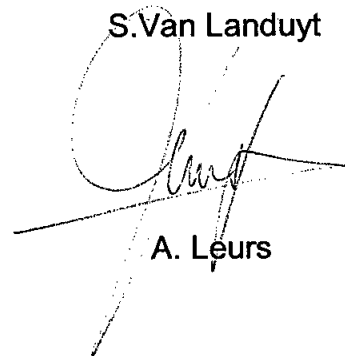
G. Balis

S. Van Landuyt

P. Kessels

A. Leurs

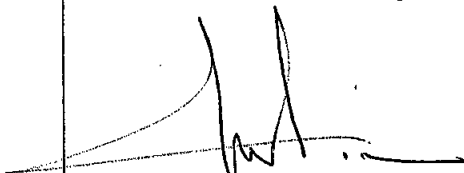
en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de derde kamer
van het arbeidshof te Brussel op 25 oktober tweeduizend en elf
door :

G. Balis

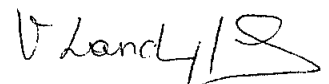
kamervoorzitter

Bijgestaan door
S. Van Landuyt

afgevaardigd griffier.

G. Balis

S. Van Landuyt